

ПРЕДСТАВА У ЧАСТ НАГРАЂЕНИХ
НИКОЛА ПЕЈАКОВИЋ

ХРКАЧИ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ БАЊА
ЛУКА (РЕПУБЛИКА СРПСКА – БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА)

СУБОТА, 3. ЈУН

PERFORMANCE IN HONOR OF THE AWARD WINNERS
NIKOLA PEJAKOVIĆ

SNORERS

NATIONAL THEATER OF
THE REPUBLIKA SRPSKA BANJA LUKA
(BOSNIA AND HERZEGOVINA, THE REPUBLIKA SRPSKA)

SATURDAY, 3RD JUNE

Редитељ: НИКОЛА ПЕЈАКОВИЋ
Сценографкиња: ДРАГАНА ПУРКОВИЋ МАЦАН
Костимографкиња: ЈЕЛЕНА ВИДОВИЋ
Аудио и видео-дизајн: ПЕТАР БИЛБИЈА
Лекторка: НАТАША КЕЦМАН
Асистенткиња редитеља: ДРАГАНА ЂЕДОВИЋ
Асистент сценографа: СРЂАН БОРОЈЕВИЋ

Direction: NIKOLA PEJAKOVIĆ
Set design: DRAGANA PURKOVIĆ MACAN
Costume design: JELENA VIDOVIĆ
Audio and video design: PETAR BILBIJA
Proofreader: NATAŠA KECMAN
Assistant director: DRAGANA ĐEDOVIĆ
Set design assistant: SRĐAN BOROJEVIĆ

Улоге Cast

Даринка: НИКОЛИНА ФРИГАНОВИЋ
Јован: ЉУБИША САВАНОВИЋ
Комшиница: МИЉКА БРЂАНИН
Полицајац: ДАНИЛО КЕРКЕЗ
Игла: МИОДРАГ МАРКИЋЕВИЋ

Darinka: NIKOLINA FRIGANOVIĆ
Jovan: LJUBIŠA SAVANOVIĆ
Neighbor: MILJKA BRĐANIN
Policeman: DANILO KERKEZ
Igla: MIODRAG MARKIĆEVIĆ

Представа траје 1 сат и 30 минута

The play is 1 hour and 30 minutes long

АУТОР И РЕДИТЕЉ

Комад *Болести (Хркачи)* почео сам, колико се сећам, да пишем средином прошле године, када се вирус већ увећало рекламирао по телевизији. Разни ликови плашили су нас да ћемо да поумиремо сви, ако се не деси чудо. И десило се мини-чудо; пронађена је вакцина. Јавност је подељена на оне који верују у вакцину и оне који не верују. Међутим, вакцинисали су се и једни и други. Ја, некако, не верујем њушкама које ме плаше смрћу. Смрт и ја се нисмо још упознали, али знам да ме она помиње, понекад, у свом црном друштву... Човек бира коме ће да верује, и ја сам изабрао. Ионако је овај живот само један велики испит, да би Господ видео ко је за ђубре, а ко за вечност. И тако, у том размишљању, добио сам корону, и то Делта варијанту; из болнице сам изашао као олупина. Једва сам остао жив, кажу моји добри доктори. Богу хвала за све – кажем ја.

Текст, по коме је урађена представа, завршио сам неколико дана пре него што сам добио корону. Добро ми је дошла болест, јер сам сад проблем короне успео да сагледам из другог угла, изнутра. Међутим, овај комад није о корони, већ о нама и нашим болестима које душу нападају; о демонском егу, о страстима и моралном суноврату модерног друштва и ове цивилизације. У том смислу, овај ко бива-вирус или отров којим су нас отровали научници (тако се бар представљају), мачји је кашаљ у односу на болести душе. А наши јунаци управо болују од тих болести. Како сама болест никада није казна, већ упозорење, човек увек има времена да се исправи. За оне који не верују у Бога, душа није нарочито важна, јер је и не виде као улазницу за вечност; живе своје мале животе по хоризонталу, надајући се да ће их смрт стићи што касније. Можда смо ми, верници, будале, неписмени, незналице, али бар нас пустите да умремо као такви, не шприцајте нас лажним исти-

нама из ваших лабораторија. Што рече Ерик Клептон, причајући о свом искуству са вакцином: Намирисао сам превару (I smell a rat). Ја сам некада био стручњак за тешке дроге и лако могу да препознам дилера. Приметио сам да дилери више нису по улицама, већ по телевизијама. Желим да додам да, као слободан човек, могу да бирам од кога ћу да купим или не купим дрогу. Одговарам само Богу и отаџбини, а не државном апарату или неком Гејтсу који је у основној школи, док су други играли фудбал, био статива. Уживајте у Болести...

НИКОЛА ПЕЈАКОВИЋ (Бања Лука, 1966)

Позоришни редитељ, глумац и сценариста. Ради као кућни редитељ у Народном позоришту Републике Српске и као креативни директор и сценариста у *Босонојој продукцији* у Бања Луци. Пише за позориште, филм и ТВ (филмови: *Лејла села лејо јоре*, *Ледина*, *Устаничка улица*, *Рај* *уживо*, *Тома*; ТВ серије: *Врашћине се роде*, *Месо*, *Косџи*, *Агвокадо*; позоришни комади: *Цело шело њу ме боли*, *На дну каце*, *Шећер је сићан осим кад је коцка*, *Хркачи*). Као кантаутор и вођа бенда *Коља*, издао је четири албума (*Мама*, *немој йлакаџи*, *Коља*, *Гробовласници*, *Четири йрсџа*). Ради филмску и ТВ музику (*Нормални људи*, *Шећња са лавом*, *Порока*). Још као студент, 1987, играо је једну од главних улога у ТВ филму *Ајсџиненџи* (РТС), а касније, током своје тридесетпетогодишње каријере, глумио је у неколико десетина филмова и серија. Живи и ради на релацији Бања Лука–Београд.

Живот у садашњости пун је љепоте малих ствари, доброте за којом трагамо у себи и другима, а која стоји малена наспрам суноврата и трулежи болесних душа коју не осјећамо, а која нагриза свијет све више и више.

Умјетност је један начин сагледавања овог свијета, а дио његових болести и изгубљених вриједности оживљен је и у новој представи *Хркачи* Народног позоришта Републике Српске, аутора и режисера Николе Коље Пејаковића.

(...) У овом комаду су јунаци својим причама, у освит пандемије, приказали разнолике боље човјека – превару, параноју, пакост и свеопшту несрећу у којој једноумље стиже на велика врата, док актери живота бивају посматрачи.

Актери ове приче у сат и по времена, колико траје представа, кроз комедију и стварну гротеску, умјетношћу су приказали оно што у стварности познајемо као суноврат човјека, пред којим смо као слијепи и глуви обликовани информацијама које добијамо, без преиспитивања себе и других. А увијек постоји други избор.

Николина Фригановић (Даринка), Љубиша Савановић (Јован), Миљка Брђанин (Комшиница), Данило Керкез (Полицајац) и Миодраг Маркићевић (Игла), својим повезаним причама, уз временом уплитање звука телевизије, пјесамa Николе Пејаковића и игле која носи поруке водиље за живот у пандемији, оживјели су један тренутак у нашем животу прожет паранојом, заведеношћу телевизијом и слијепом вјером у туђе ријечи.

ИЗ МЕДИЈА

СУНОВРАТ ГЛЕДАМО ЗАТВОРЕНИМ ОЧИМА

Суноврат човјека и цивилизације дешава се полако, али гласно, јасно га видимо и јасно не осјећамо обавијени вртлогом истина и лажи, полуприсутни у сопственим и туђим животима.

„Надам се да ће публика препознати ову представу и да ће она успјети да ‘продише’, јер заиста комедија захтијева реакцију, а ми се бавимо актуелном темом коју и дан-данас живимо. Такође, надам се да ћемо указати на проблем којим се бавимо, какав живот живимо, на страх који је завладао међу људима због пандемије, као и шта тај страх може да пробуди“, рекла је глумица Миљка Брђанин говорећи о овој представи.

Свијет представе *Хркачи* јесте свијет тужног смијеха, панике, скоро па манијакалне опсесије информацијама појединаца или потпуно игнорисање истих, свијет малих и великих лажи, пристајања на мање од заслуженог. То је свијет изгажених основних људских вриједности у којем опсесија, параноја и спремност на најниже потезе узимају оно мало душе о чијој болести је Пејаковић проговорио на свој начин – комедијом, иронијом, уз музику и смијех. Горки смијех.

Миланка Митрић
(*Глас Српске*, 14. март 2022)

ПРЕМИЈЕРНО ИЗВЕДЕНА ПРЕДСТАВА *ХРКАЧИ*

Праизвођењем представе *Хркачи* рађене у режији и по тексту Николе Пејаковића, Народно позориште Републике Српске успјешно наставља 92. позоришну сезону. Ријеч је о комаду који се бави актуелним питањима у вези са пандемијом вируса корона а који

је, кроз визуру обичних малих људи, на комичан начин, приказао слику једног друштва уобличену у овај глобални проблем.

(...) Представа *Хркачи*, аутора и редитеља Николе Пејаковића, проговара о још увијек актуелној теми пандемије вируса корона, али и о људима и болестима које нападају душу, о демонском егу, о страстима и моралном суноврату модерног друштва и наше цивилизације.

Радња комада задире у најдубље слојеве људске душе и потребе за преиспитивањима себе кроз болест, страх и панику. Иако је сама прича фокусирана на средовјечан пар без дјеце, у којем муж вара, а жена покушава да задовољи све клишеје наметнуте јој од стране строгих балканских правила, она се суштински наслања на преиспитивање паланачког менталитета и глупости која царује у њеним оквирима.

Сјајно уигран глумачки ансамбл, практична и функционална сценографија, учинили су овај комад изузетно допадљивим просјечном гледаоцу који је суштински уживао у добром хумору и лепршавој забави.

(*PTPC*, 14. март 2022)

WRITER AND DIRECTOR

As far as I remember, I started writing *Illness (Snorers)* in the middle of last year, when the virus was already widely advertised on television. Various characters scared us that we would all die if a miracle did not happen. And a mini-miracle happened; a vaccine was found. The public is divided into those who believe in the vaccine and those who do not. However, both were vaccinated. Somehow, I do not believe in those who scare me to death. Death and I have not met yet, but I know that she mentions me, sometimes, in her black company... A man chooses who he will trust, and I made my choice. Anyway, this life is just one big test, so that God can see who is for garbage and who is for eternity. And so, in that thinking, I got infected by the COVID-19, the Delta variant; I came out of the hospital like a wreck. I barely survived, my good doctors say. I say: “Thank God for everything”.

I finished the drama according to which the play was made a few days before I got infected. The disease came in handy because now I managed to see the problem of COVID-19 from another angle, from the inside. However, this piece is not about COVID-19, but about us and the diseases that attack our soul; about the demonic ego, the passions, and the moral downfall of modern society and civilization. In that sense, this so-called virus or the poison that the scientists (at least that is how they present themselves) have poisoned us with is a piece of cake when compared to the diseases of the soul. And our heroes are suffering from these diseases. As the disease is never a punishment, but a warning, a person always has enough time to correct themselves. For those who do not believe in God, the soul is not particularly important, because they do not see it as a ticket to eternity; they live their little lives horizontally, hoping that death will come to them as late as possible. We may be believers, fools, illiterate, ignorant, but at least let us die as such, do not squirt us with false truths from your laboratories. What Eric Clapton said, talking about his experience with the vaccine: "I smell a rat". I used to be an expert on hard drugs and I can easily recognize a drug dealer. I noticed that the dealers are no longer on the streets, but on television. I want to add that, as a free man, I can choose who I will buy or not buy drugs from. I answer only to God and my home country, and not to the state apparatus or some Gates guy who, while others played football in elementary school, acted as a goalpost.

Enjoy *Illness*...

NIKOLA PEJAKOVIĆ (BANJA LUKA, 1966)

Theatre director, actor, and screenwriter. He is the resident director at the National Theater of the Republika Srpska and a creative director and screenwriter at the Bosonoga Productions in Banja Luka. He writes for theatre, movie, and TV productions (movies *Pretty Village, Pretty Flame, Bare Ground, Redemption Street, War Live, Toma*; TV shows: *The Storks Will Return, Flesh, Bones, Avocado*; plays: *My Whole Body Aches, On the Bottom of the Barrel, All Sugar Is Tiny Except Sugar Cubes, Snorers*). As a singer-songwriter and frontman of *Kolja*, he recorded four albums (*Mom, Don't Cry, Kolja, Graveowners, Four Fingers*). He records and produces music for movies and TV

shows (*Normal People, A Walk with a Lion, Vice*). As a student in 1987, he starred in *Abstainers* and has acted in dozens of movies and TV shows since. He lives and works in Banja Luka and Belgrade.

REVIEWS

Looking at our downfall with eyes wide open

The collapse of men and civilization is happening slowly, but loudly. We see it clearly and we do not feel it enveloped in a whirlwind of truths and lies, semi-present in our own, and other people's lives.

Life in the present is full of beautiful small things, the goodness we seek in ourselves and others, which stands small against the downfall and rot of sick souls that we do not feel, and which erode the world more and more.

Art is one of the ways to perceive this world, and part of its diseases and lost values was revived in the new play *Snorers* of the National Theater of the Republika Srpska, written and directed by Nikola Kolja Pejaković.

(...) In this play, the characters use their stories to portray various human ailments at the dawn of the pandemic – deception, paranoia, malice, and general misfortune in which one-mindedness takes center stage, while the participants in life become observers.

In ninety minutes, the actors use comedy and real grotesque to present what we know as the fall of the man, before which we are blind and

deaf, shaped by the information we receive, without questioning ourselves and others. And there is always another choice.

Nikolina Friganović (Darinka), Ljubiša Savanović (Jovan), Miljka Brđanin (Neighbor), Danilo Kerkez (Policeman), and Miodrag Markičević (Igla), with their related stories, with the occasional interference of television sound, Nikola Pejaković's songs, and a needle carrying vital messages for the life in a pandemic, revived a moment in our lives imbued with paranoia, seduction by television and blind faith in other people's words.

"I hope that the audience will recognize this play and that it will be able to 'breathe' because comedy requires a reaction, and we are dealing with a topic that is still around us today. Also, I hope that we will point out the problem we are dealing with, what kind of life we live, the fear that prevailed among people because of the pandemic, as well as what that fear can awaken", said Miljka Brđanin, talking about this play.

The world of *Snorers* is a world of sad laughter, panic, almost manic obsession with information from individuals, or complete ignorance of it, the world of small and big lies, agreeing to less than deserved. It is a world of trampled basic human values in which obsession, paranoia, and readiness to make the lowest moves capture that little remaining piece of soul whose illness Pejaković spoke about in his way – with comedy, irony, music, and laughter. Bitter laughter.

Milanka Mitrić
(*Glas Srpske*, 14th March 2022)

THE PREMIERE OF *SNORERS*

With the premiere of the play *Snorers*, directed and written by Nikola Pejaković, the National Theater of the Republika Srpska successfully continues its 92nd season. It is a piece that deals with current issues related to the COVID-19 pandemic, and which, through the eyes of ordinary little people, comically, presents the image of a society shaped by this global problem.

(...) The play talks about the still current topic of the COVID-19 pandemic, but about the people and the diseases that attack our soul; about the demonic ego, the passions, and the moral downfall of modern society and civilization.

The plot penetrates the deepest layers of the human soul and the need to re-examine oneself through illness, fear, and panic. Although the story focuses on a middle-aged couple without children – the husband is cheating on the wife, and she is trying to satisfy all the clichés imposed on her by the strict Balkan rules – it essentially relies on questioning the small-town mentality and stupidity that reigns within it.

The brilliantly coordinated ensemble of actors, as well as the practical and functional scenography, made this piece extremely appealing to the average viewer who essentially enjoyed the good humor and fluttering entertainment.

(RTRS, 14th March 2022)